

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 stycznia 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że H. C. od 8 września 2018 r. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym : emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik u płatnika składek (...) Sp. z o.o. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że w dniu 8 września 2018 r. pomiędzy płatnikiem, a H. C. zawarto umowę o pracę na czas nieokreślony od 8 września 2018 r. i mocą której H. C. powierzono obowiązki kierowcy z wynagrodzeniem w wysokości 2 100,00 zł, a już od dnia 27 października 2018 r. H. C. stał się niezdolny do pracy z powodu choroby. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podkreślił, że bezpośrednio przed zgłoszeniem tj. przed 8 września 2018 r. H. C. nie posiadał tytułu do ubezpieczeń społecznych (ostatni tytuł ustalał w 2007 r.). W ocenie organu rentowego działania polegające na zgłoszeniu do ubezpieczeń H. C. w charakterze pracownika świadczą o chęci świadomego osiągnięcia korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych i skorzystanie ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego w związku z chorobą. Tym samym na podstawie art.83 § 1 Kodeksu cywilnego w związku z art.300 Kodeksu pracy Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że umowa o pracę zawarta między płatnikiem, a H. C., jako zawarta dla pozorów, jest nieważna i H. C. z tego tytułu nie podlega ubezpieczeniom społecznym.

/decyzja k.30 - 31 akt ZUS/

W dniu 15 lutego 2019 r. H. C. złożył odwołanie od ww. decyzji wskazując, że nie zgadza się z ustaleniami organu rentowego wskazującymi, że umowę o pracę z płatnikiem zawarł dla pozorów. H. C. wskazał, że oprócz prowadzenia pojazdów, dokonywał również zakupu materiałów budowlanych oraz części zamiennych, a zatem stanowisko organu rentowego nie jest zasadne.

/odwołanie k.3 - 5/

Na rozprawie w dniu 25 września 2019 r. płatnik składek przyłączył się do odwołania.

/stanowisko płatnika min.00:48:30 rozprawy z dnia 25 września 2019 r., płyta CD k.149/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Płatnik składek (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. została zawiązana na podstawie umowy z dnia 27 października 2014 r. i została wpisana do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 18 grudnia 2014 r., pod numerem KRS (...). Wspólnikami spółki są: P. B. posiadający 5 udziałów o łącznej wartości 2 500,00 zł, M. B. posiadający 5 udziałów o łącznej wartości 2 500,00 zł oraz A. M. posiadająca 5 udziałów o łącznej wartości 2 500,00 zł. Prezesem zarządu spółki jest P. B., a w skład zarządu spółki wchodzi również M. B.. Zasadniczym przedmiotem prowadzonej przez spółkę działalności jest wynajem nieruchomości, a także świadczenie usług budowlanych.

/odpis z KRS k.3 - 6 akt ZUS, zeznania P. B. min.00:38:21 - 00:43:14 rozprawy z dnia 25 września 2019 r., płyta CD k.149 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:24:26 - 00:38:29 rozprawy z dnia 26 czerwca 2019 r., płyta CD k.26/

Wnioskodawca H. C. z zawodu jest dziewiarzem, a w swojej karierze pracował m.in. jako kierowca zawodowy. W bezpośrednim okresie przed zawarciem spornej umowy o pracę H. C. nie posiadał tytułu do ubezpieczeń społecznych.

/zeznania wnioskodawcy min.00:43:14 - 00:46:56 rozprawy z dnia 25 września 2019 r., płyta CD k.149 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:06:37 - 00:24:26 rozprawy z dnia 26 czerwca 2019 r., płyta CD k.26/

H. C. choruje na chorobę zwyrodnieniową stawów biodrowych. W dniu 1 sierpnia 2018 r. wyznaczono mu termin zabiegu operacyjnego tj. endoprotezoplastykę stawu biodrowego prawego , określając jego datę na dzień 27 października 2018 r.

/dokumentacja medyczna wnioskodawcy k.39/

W dniu 8 września 2018 r. pomiędzy firmą płatnika , a H. C. została zawarta umowa nazwana umową o pracę na czas nieokreślony od 8 września 2018 r. W treści umowy wskazano, że H. C. będzie świadczyć pracę na stanowisku kierowcy z wynagrodzeniem w wysokości 2 100,00 zł w pełnym wymiarze czasu pracy.

/umowa k.15 akt ZUS/

Zaświadczenie lekarskie z dnia 29 sierpnia 2019 r. wskazuje na brak przeciwwskazań do wykonywania przez wnioskodawcę pracy na stanowisku kierowcy kat. B.

/zaświadczenie lekarskie k.18 akt ZUS/

Z treści karty szkolenia wstępnego wynika ,że w dniach od 8 do 10 września 2018 r. H. C. odbył szkolenie w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy.

/karta szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy k.14 akt ZUS/

Zgodnie z zakresem obowiązków i uprawnień , do zasadniczych zadań pracowniczych powierzonych wnioskodawcy miało należeć:

- wykonywanie wszystkich wymaganych czynności związanych z obsługą codzienną powierzonego samochodu.
- dbanie o powierzony pojazd i jego wyposażenie oraz zabezpieczenie przed uszkodzeniem.
- zgłaszanie przełożonym niezwłocznie wszelkich zawinionych i niezawinionych kolizji i wypadków drogowych.
- odbiór faktur VAT za zakupione paliwo.
- odbiór faktur VAT za przeglądy , konserwacje i naprawy.

/zakres czynności pracownika k.26 akt ZUS/

H. C. w ramach powierzonych zadań jeździł samochodem i zajmował się zakupem oraz odbiorem towarów ze sklepów , a następnie dostarczaniem ich do miejsca docelowego.

/zeznania świadków: A. K. min.00:03:46 – 00:15:56 , A. L. min.00:15:56 – 00:20:48 , R. M. min.00:20:48 – 00:27:25 rozprawy z dnia 25 września 2019 r. , płyta CD k.149 ,zeznania P. B. min.00:38:21 – 00:43:14 rozprawy z dnia 25 września 2019 r. , płyta CD k.149 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:24:26 – 00:38:29 rozprawy z dnia 26 czerwca 2019 r. , płyta CD k.26 , zeznania wnioskodawcy min.00:43:14 – 00:46:56 rozprawy z dnia 25 września 2019 r. , płyta CD k.149 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:06:37 – 00:24:26 rozprawy z dnia 26 czerwca 2019 r. , płyta CD k.26/

W dniu 27 października 2018 r. H. C. przebył planowy zabieg operacyjny skutkujący u niego czasową niezdolnością do pracy.

/dokumentacja medyczna wnioskodawcy k.39/

W bezpośrednim okresie po wystąpieniu u wnioskodawcy niezdolności do pracy , płatnik składek nie zatrudnił pracownika w jego miejsce.

/zeznania P. B. min.00:38:21 – 00:43:14 rozprawy z dnia 25 września 2019 r. , płyta CD k.149 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:24:26 – 00:38:29 rozprawy z dnia 26 czerwca 2019 r. , płyta CD k.26/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o załączone do akt dokumenty, w szczególności zawarte w dokumentacji osobowej sporządzonej w związku z zatrudnieniem wnioskodawcy u płatnika składek , dokumentacji medycznej oraz w oparciu o dokumenty znajdujące się aktach rentowych, a jedynie w niewielkim zakresie w oparciu o zeznania wnioskodawcy , płatnika oraz świadków. Wprawdzie zeznający w sprawie wskazywali na czym polegały wykonywane przez wnioskodawcę prace , to jednak z zeznań tych nie wynika fakt świadczenia przez wnioskodawcę pracy na rzecz płatnika w ramach stosunku pracy. Podkreślić należy, że samo wykonywanie przez wnioskodawcę pewnych czynności, w świetle wszelkich ustalonych w niniejszej sprawie okoliczności, nie przesądza o ich wykonywaniu w ramach stosunku pracy. Ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika bowiem, że w relacji łączącej płatnika oraz wnioskodawcę występowały elementy obce stosunkowi pracy , a wskazuje na to choćby brak podporządkowania pracowniczego , czy też brak kontroli wnioskodawcy pod kątem prawidłowości wykonywania powierzonych mu zadań. Nie są również jasne dla Sądu okoliczności zatrudnienia wnioskodawcy bowiem z całokształtu materiału dowodowego wynika, że po stronie płatnika w rozpatrywanym okresie nie zaistniała potrzeba zatrudnienia pracownika , a co więcej płatnik miał podjąć decyzję o zatrudnieniu wnioskodawcy dopiero po jego osobistym stawieniu się w siedzibie płatnika i złożeniu zapytania o możliwość podjęcia zatrudnienia w firmie płatnika. Co również istotne , płatnik składek nie zatrudnił pracownika podczas długotrwałej nieobecności wnioskodawcy w pracy (zatrudnił pracownika w miejsce wnioskodawcy dopiero po pewnym czasie) , co jedynie utwierdza pogląd o braku konieczności zatrudnienia pracownika w oparciu o umowę o pracę w rozpatrywanym okresie. W ocenie Sądu jedynym powodem zatrudnienia wnioskodawcy była zatem chęć uzyskania przez niego zabezpieczenia finansowego w związku z długotrwałą chorobą i planowanym zabiegiem operacyjnym , a nie zaś rzeczywiste zapotrzebowanie płatnika na jego pracę w reżimie stosunku pracy. Sąd wprawdzie nie neguje, że wnioskodawca mógł wykonywać pewne czynności w spornym okresie zatrudnienia na rzecz płatnika składek, rzecz jednak w tym, że zgromadzony materiał dowodowy w sposób oczywisty wskazuje, że czynności te nie były wykonywane w reżimie stosunku pracy. Oczywiście nie można negować motywów zawarcia umowy (chęć ubezpieczenia społecznego) jednakże okoliczność ta musi być poparta rzeczywistym wykonywaniem pracy w reżimie stosunku pracy , czego jednak w niniejszym postępowaniu nie udowodniono.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika organu rentowego o zobowiązanie płatnika do załączenia do akt sprawy dokumentacji związanej z zakupem towarów przez wnioskodawcę , gdyż w ocenie Sądu wnioski te zmierzały jedynie do przedłużenia postępowania i w żaden sposób nie mogły podważyć zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego , który okazał się wystarczający do wydania orzeczenia .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Zgodnie z treścią art.6 ust.1 punkt 1, art.8 ust.1 i art.11 ust.1 i art.12 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2019 roku, poz.300) pracownicy, to jest osoby pozostające w stosunku pracy, podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Definicja pracownika na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych została zawarta w przepisie art.8 ust.1 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który stanowi, iż za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy. Pojęcie stosunku pracy o jakim mowa w art.8 ust.1 ww. ustawy jest równoznaczne z pojęciem stosunku pracy definiowanym przez art.22 k.p. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 roku, I UK 296/04, OSNP 2006/9-10/157).

Stosownie do treści art.22§1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Stosunek pracy posiada szczególne cechy, które pozwalają na jego odróżnienie od innych stosunków prawnych do niego zbliżonych.

Stosunek pracy wyróżnia się:

- 1) koniecznością osobistego wykonania pracy,
- 2) podporządkowaniem pracownika pracodawcy,
- 3) wykonywaniem pracy na rzecz pracodawcy
- 4) i na jego ryzyko,
- 5) odpłatnością pracy.

W razie ustalenia, że w łączącym strony stosunku prawnym występowały elementy obce stosunkowi pracy nie jest możliwa ocena, że zawarta została umowa o pracę.

Nawiązanie stosunku pracy skutkuje równoległym powstaniem stosunku ubezpieczenia. Obydwa te stosunki, jakkolwiek mają inne cele, to wzajemnie się uzupełniają i zabezpieczają pracownika materialnie - pierwszy na co dzień, drugi na wypadek zdarzeń losowych. Stosunek ubezpieczenia społecznego pracowniczego jest konsekwencją stosunku pracy i jako taki ma charakter wtórny. Ubezpieczenie społeczne nie może bowiem istnieć bez stosunku pracy. Uruchomienie stosunku ubezpieczeniowego może odnosić się wyłącznie do ważnego stosunku pracy, a więc takiego, który stanowi wyraz woli obu stron realizowania celów, którym umowa ma służyć. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 stycznia 2006 roku III AUa 433/2005, Legalis nr 88987). Sam fakt, że oświadczenia stron umowy o pracę zawierają określone w art.22 k.p. formalne elementy umowy o pracę nie oznaczają, że umowa taka jest ważna.

Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 stycznia 2005 roku (II UK 141/04, OSNP 2005/15/235), w którym stwierdzono, iż stronom umowy o pracę, na podstawie której rzeczywiście były wykonywane obowiązki i prawa płynące z tej umowy, nie można przypisać działania w celu obejścia ustawy (art.58§1 k.c. w zw. z art.300 k.p.). Ocena taka nie odnosi się jednak do sytuacji gdy podejmowane czynności w ramach zawartej umowy o pracę nie mają na celu rzeczywistej realizacji tej umowy, a jedynie uwiarygodnienie jej świadczenia – innymi słowy są czynnościami pozornymi, fikcyjnymi - pracownik udaje, że wykonuje jakieś czynności jedynie po to, aby stworzyć dowody jej świadczenia. Nawiązanie umowy o pracę może bowiem wynikać z czynności faktycznych wyrażających się z jednej strony zobowiązaniem pracownika do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, z drugiej zobowiązaniem pracodawcy do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem (art.22§1 k.p.).

Spór w niniejszej sprawie sprowadza się do ustalenia, czy H. C. świadczył pracę na rzecz płatnika składek, czy też strony zawarły kwestionowaną umowę o pracę wyłącznie w celu wyłudzenia świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a więc dla pozorów.

W ocenie Sądu analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że wnioskodawca nie wykonywał pracy na rzecz ww. płatnika na podstawie umowy o pracę (nie udowodnił tej okoliczności).

W wykonywaniu umowy o pracę nie występuje element podporządkowania co do czasu pracy. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego nie sposób przyjąć, aby wnioskodawca świadczył pracę w stałych godzinach. Podkreślić w tym miejscu należy, że pracowników zatrudnionych w podstawowym czasie pracy obowiązuje ta sama norma czasu pracy określona w art.129§1 k.p. (8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin tygodniowo w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym), pracownicy są zobowiązani do wykonywania pracy określonego rodzaju, który powinien wynikać z umowy o pracę i są rozliczani z wykonania

pracy pod kątem starannego działania. Z całą pewnością płatnik nie nadzorował czynności wykonywanych przez wnioskodawcę i tym samym nie sposób stwierdzić, aby wykonywał je w ramach podporządkowania pracowniczego. Co również istotne, H. C. nie miał ściśle określonych czynności jakie ma wykonać danego dnia, a także nie był rozliczany z wykonywanych obowiązków. Zatem trudno mówić w tym przypadku o podporządkowaniu pracownika co do czasu pracy i wykonywanych obowiązków oraz rozliczania go z powyższego. Zatem brak możliwości kontroli pracodawcy nad tym, czy codziennie wnioskodawca wykonywał swoje obowiązki wynikające z zawartej umowy wyklucza zakwalifikowanie spornej umowy jako umowy o pracę. Strony umowy nie wykazały, by taka kontrola miała miejsce.

Nadto zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, aby u płatnika składek zaistniała realna potrzeba zatrudnienia pracownika na stanowisku kierowcy. Oczywiście w niniejszym postępowaniu nie jest rolą ani organu rentowego ani Sądu oceniać sposób organizacji czy funkcjonowania płatnika, ale niemniej jednak należy przyjmować, że zachowania podmiotu uczestniczącego w obrocie gospodarczym w celu zarobkowym są racjonalne ekonomicznie. W niniejszym postępowaniu pracodawca nie wykazał, że zatrudnienie wnioskodawcy na podstawie umowy o pracę było uzasadnione, gdyż wskazuje na to specyfika prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Co więcej, podczas nieobecności wnioskodawcy w pracy nie zatrudnił pracownika na jego miejsce.

Podkreślić w tym miejscu należy, że podleganie pracowniczym ubezpieczeniom społecznym jest uwarunkowane nie tyle opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ale legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy. Stosunek pracy jest bowiem stosunkiem zobowiązaniowym uzewnętrzniającym wolę umawiających się stron. W sytuacji, gdy strony nie pozostają faktycznie związane stosunkiem pracy, nie można mówić o fakcie podlegania pracowniczym ubezpieczeniom społecznym. Natomiast sam fakt wykonywania za wynagrodzeniem określonego rodzaju czynności przez jedną ze stron na rzecz drugiej w zależności od cech danego stosunku prawnego, co do zasady może zostać zakwalifikowany, jako umowa o dzieło, umowa zlecenia lub też umowa o świadczenie usług, o której mowa w art. 750 k.c. wobec której stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Ocena z jakim faktycznie stosunkiem prawnym mamy do czynienia na gruncie przedmiotowej sprawy pozostaje jednak poza zakresem rozważań Sądu Okręgowego, albowiem przedmiotem zaskarżonej decyzji była wyłącznie umowa o pracę.

Wprawdzie płatnik składek przedstawił dokumenty osobowe wnioskodawcy, to jednak w ocenie Sądu dokumenty te nie świadczą o wykonywaniu pracy. Stworzenie tej dokumentacji miało jedynie uprawdopodobnić świadczenie pracy. Do ustalenia, że doszło do powstania między stronami stosunku pracy nie jest wystarczające spełnienie warunków formalnych zatrudnienia, a konieczne jest ustalenie, że strony miały zamiar wykonywać obowiązki stron stosunku pracy, wynikające z umowy o pracę i to czyniły.

Reasumując, z zebranego w sprawie materiału dowodowego, oceny zawartej umowy o pracę, sposobu jej wykonywania, wynika, że wnioskodawca i płatnik składek zawarli umowę o pracę, której nie mieli zamiaru realizować. Umowa ta została zawarta jedynie w celu uzyskania przez wnioskodawcę wypłaty świadczeń ubezpieczeniowych i był to jedyny cel zawarcia umowy o pracę. Wnioskodawca nie świadczył pracy w reżimie umowy o pracę, bowiem w wykonywaniu pracy występują elementy obce dla stosunku pracy, jak choćby brak podporządkowania, co do czasu świadczenia pracy.

Zgodnie z art. 83§1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Z czynnością prawną pozorną mamy do czynienia wówczas, gdy występują łącznie, następujące warunki: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozorów, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów, czyli być aktywnym uczestnikiem stanu pozorności. Pierwsza i zasadnicza cecha czynności pozornej wyraża się brakiem zamiaru wywołania skutków prawnych, jakie prawo łączy z tego typu i treścią złożonego oświadczenia. Jest to zatem z góry świadoma sprzeczność między oświadczonymi a prawdziwymi zamiarami stron, czyli upozorowanie przez strony na zewnątrz i wytworzenie przeświadczenia dla określonego kręgu (otoczenia), nie wyłączając organów władzy publicznej, że czynność o określonej treści została skutecznie dokonana.

W wyroku z dnia 2 lipca 2008 roku (II UK 334/07, Lex nr 531865) Sąd Najwyższy wskazał, iż w sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę było faktyczne nawiązanie stosunku pracy i doszło do świadczenia pracy za wynagrodzeniem, sama świadomość jednej ze stron umowy, a nawet obu stron, co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa. Ocena taka nie odnosi się jednak do sytuacji gdy podejmowane czynności w ramach zawartej umowy o pracę nie mają na celu rzeczywistej realizacji tej umowy, a jedynie uwiarygodnienie jej świadczenia – innymi słowy są czynnościami pozornymi, fikcyjnymi - pracownik udaje, że wykonuje jakieś czynności jedynie po to, aby stworzyć dowody jej świadczenia.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że umowa o pracę nie była wykonywana w reżimie prawa pracy. Nawiązanie stosunku pracy, którego elementami są zobowiązanie się pracownika do wykonywania pracy i zobowiązanie pracodawcy do wypłacania wynagrodzenia, nie było rzeczywistym celem stron. Stronom chodziło o uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego i temu celowi podporządkowały skonstruowanie określonej sytuacji prawnej, a umowa o pracę stanowić miała przede wszystkim narzędzie do realizacji tego celu. Fikcyjne, czyli tylko pozorne zawarcie umowy o pracę nie mogło stanowić podstawy do objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami pracowników.

Przedstawione wyżej rozważania jednoznacznie wskazują, iż zawarta umowa o pracę i sposób jej realizacji nie odpowiada treści art.22 k.p. Umowa ta jest zatem nieważna z uwagi na jej pozorność (art.83§1 k.c.).

Wobec powyższego Sąd uznał, że zaskarżona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustalająca niepodleganie przez H. C. od 8 września 2018 r. ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w firmie (...) sp. z o.o. odpowiada prawu i na podstawie art.477¹§1 k.p.c. w punkcie 1 sentencji wyroku oddalił odwołanie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98 k.p.c. zasądzając od H. C. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił zgodnie z § 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. , poz.265).

S.B.